

Poluška byl další z výletů, který jsem vymyslela ještě doma.

Vzali jsme to přes Kaplici a zaparkovali ve vesnici Omlenička. Sluníčko peklo jak o život a první část cesty vedla podél lesa přes louku a pastviny. Docela nářez. Během chvilky z nás slušně lilo. Divím se, že Fifijová, s kterou jsem tou dobou mluvila neměla mokré uši z toho, jak by ta voda prosakovala krz tydlifouna ☐ . Ohařiska si ovšem poletovali a vedro jim bylo fučík.

Zato já byla šťastná jak blecha, když jsme zapadli do lesa. A to jsem ještě netušila, jak se zapotím o nějaký ten kilometr dál. A nebylo to náročností terénu teda. To rozhodně ne. Tali si tady vybrala svou daň a já měla plný ruce práce. S ní a potom i se sebou, abych ji nezabila a taky s Brtníkem, aby se ke mně nepřidal. Nicméně jsme to ustáli a já po dlouhý době zvolila to, že jsem ji od nás vykázala. Zašli jsme z louky do lesa, kde jsem měla možnost vychladnout a Rumíček mi dělal společnost. Došli jsme do zaniklé obce Rojov, kde stojí moc krásná kaplička. Měla jsem ji pro vás vyfocenou, ale.... telefon nějak nespolupracuje a nedaří se mi dostat ji z něj ven, stejně jako spoustu dalších fotek ☐ .

Tazzimůra se za námi táhla jako smrad a nebylo s ní hovořeno. Byla přesně jak pubertální smeták, kterej je po průšvihů na společný rodinný dovolený . ☐ Tím pádem byla i v naprostém klidu, když jsme došli k daňčí oboře. Nekonal se žádný z jejich tyjatrů. Rumíček byl uchvácen tím množstvím možných kamarádů. Oči jako talíře akvokal nadšením ☐ . Koukal na mě, na ně.... a v očích žádost, ešivá bychom si nějakýho nevzali dom. No, nevzali, nevzali, Rumíčku. Místo toho se posuneme dál. A zapadli jsme zase do lesa. Tam jsme si našli příjemný sezení na kamenech a pozvali zase do společnosti naši novou kamarádku Májku. Jee, to je fakt dobrota. Byl to výlet bez možnosti se někde najít, takže tenkrát byla v tom batohu úplně cíleně. Stejně jako rohlíky.

Tali po očku čučí, ešivá by jako do společnosti nemohla. Uhodla to naprosto přesně, nemohla. Společný jídlo je jen pro ty, co dodržují stanovený smečkový pravidla. Kdo si chce sám býti, může si taky sám výti. He, čůčo jedna. Když se vydáme znovu na cestu, zjistíme po nějaký době, že nejdeme úplně tam, kam jsme měli namířeno a že jsme před tou daňčí oborou měli odbočit. Inu tak se vrátíme. Však o co jde. Obcházíme oboru po půlce jejího obvodu a spolu s daňky se dávají do pohybu i jejich sousedi mufloni. Vůdčí muflonce se pranic nelíbíme a frká jako zběsilá. Chvíli se na ně všichni v klidu díváme a pak

pokračujeme cestou mezi oborou a loukou dál. Na kraji lesa zahlídnu dvě srnky, co se tam pasou. A po dohodě s Brtníkem nás tam všechny pomalu směřuju. Po chvíli srnky zaběhnou do lesa a my pokračujeme do míst, kde se pohybovaly. No a vida, že když se chce, tak to jde. Flekatou krůtu ani náhodou nenapadne škodit a naprosto vzorovaně se sama od sebe drží v naší společnosti. Odměnou jí je část svačiny a taky společný posezení ve stínu a s miskou vody.

Dál vede cesta hezky z kopečka a lesem, kterej dává příjemnej stín. Na rozcestí pod kopcem se dáme vlevo a vystoupáme nahoru na samotnou Polušku, kterou vlastně celou dobu cesta obchází. Tam si pod vysílačem zase sedneme na kamení a dáme si pauzičku. Pak seběhneme zpátky na cestu a pokračujem dál. Mapa mi ukazuje, že by tady někde měl být potůček a tak tam oba psy pošlu. A za vteřinku slyším slastný čachtání a ráchání. Rumíček ulehl, jak je jeho zvykem a chladí si pupík. Tali se brouzdá sem a tam. Po nějaký době se s Brtníkem vydáváme beze slova dál. Netrvá to ani vteřinu a Rumíček vyběhne za námi. A jdem společně. Brtník má přísný zákaz vydat jedinou hlásku. A vzdalujeme se. Potichu doufám, že Ne vyšlo to, za chvíli se ozve šílenej dupot a za náma se ženou Fleky s vyšpulenejma očima, jen abychom se jim neztratili. To je strachu najednou co? Ty čůzo jedna. Že si to nejsi sto zapamatovat, když se teď tak bojíš, abychom ti nezmizeli.

Když po chvílce nakouknu do mapy, zjistím, že by bývalo bylo lepší kousek nad tím potůčkem odbočit do lesa, protožee, protožee, když půjdeme tady, tak si zkrátíme ten kus cesty, který vede po silnici!! A jít po silnici se nám teda většinou nechce. Tak jdem! Dojdeme na rozcestí..... teda podle mapy dojdeme do místa, kde se mají cesty rozdělovat. Jedna má vést až na konec lesa k samotě takový a jedna končit v lese. Heeh? Tak co má vést k té samotě, ta neexistuje. Takže co? No tak zkusíme tu, co má končit v tom lese a pak se případně někudy prodereme -když to půjde. A! I tady je všechno jinak. Naštěstí, páč.... zrovinka tahle cesta v tom lese nekončí a vyvede nás z něj. Na krásnou louku.

Krásně posekanou a voňavou. Seno právě někdo shrabuje do balíků a tak to všude fakt nádherně voní. Mám chvíli obavy, aby se případný majitel třeba nerozhořčil, že se mu tam pohybujeme, ale..... tady nikdo nic neřeší. Jdeme slušně po kraji a projdeme na další louku, která je plná úlů. Tak malinko přidáme do kroku a tam, kde je to možný se remízkem dostaneme..... na další louku □ . MILUJU LOUKY a tak je mi fučík, že je vedro na padnutí. Tady taky sklízí seno. Čoklidi se volně pohybujou kolem nás a je tu prostě božsky. Dojdeme

na silnici vedoucí zpátky do Omleničky a v místě, kde pod lesíkem přetíná potok, posíláme oba pesany do vody. Jako nevím, jak to Rumouš dokázal, ale zatímco Tali se vrací naprosto čistá, tak ke mně přišlo zpátky černý prasátko ☐☐. Asi jak je zvyklej si pro ochlazení do vody lehat, tak si našel flek, kde zkrátka bylo nějaký bahno. Takže z vižlíka mám kominíka ☐☐.

Kousek před vesnicí si trvám na tom, že si vezmu Talimůru, neb na Brtníkovi je vidět, že vedro, únava a momentálně značně nespolupracující Tazzy dělá svoje. Nervy máme každé jen jedny. A já je teď momentálně nemám opotřebovaný ☐. Musím si to trochu vydupat, protože on s tím nesouhlasí, ale vím, že tohle řešení bude lepší, než když se na tom vodítku kvůlivá důslednosti budou společně mordovat. Rumíček je výborná náplast, tak ať si ho užije. Udělala jsem dobře, magnetický pole se rázem mění a my spolu hezky capeme do kopce. Tam objevím - slepičku! Ha... uvidíme, zdaliž by se i něco dalo? Pošlu Rumíčkotým napřed a jdem se na tu slepičku s Tali podívat. Dobrý, docela to jde. A hele, co to máme támhle? Další zvěřinu za plotem. Tady má snad kde-kdo daňky na dvoře ☐. A Tali se kupodivu nějaký tý spolupráci nebrání. Počítala jsem spíš s tím, že přes vedro a dlouhý výlet to bude spíš o ničem a nebo ještě hůř, nepůjde to vůbec a půjdem hned od toho. Jen jsem to zkusila. Ale je to docela fajn a Tali se naopak vyklidní. Když dojdeme za Rumíčkotým Brtník zrovna telefonuje. Práce ho dohnala. Chvilku tak zevlujeme u plotu s dalšíma slepičkama, ale pak je fakt už hrozný horko a tak ho pantomimou přiměju k pohybu a беру si oba pesany. Naštěstí domluví přímo v momentě, kdy docházíme k domku, kde je pes za plotem. Za plotem, který ovšem nemá jaksi boční stěnu. Eh. A pes dost vyvádí. Předám mu Rumíčka, ať máme každý aspoň nějaký možnosti, kdyby něco. Máme štěstí, pes je z těch, co sice dělají vyrvál a to značně přesvědčivě, ale svůj pozemek neopustí.

Prosvištíme rychle vesnicí k autu, který tentokrát nedostalo šanci stát ve stínu. A tak jsem ráda za klimačku. Ale překvapivě vystačíme s tím, že se otevřou všechny okna a auto se okamžitě vyfouká na příjemnou teplotu. V Kaplici vběhnu rychle koupit něco k snídani, popadnu nějakou zeleninu, balíček "špagátů" a kysanou smetanu a o večeri je taky postaráno. Můžeme rovnou zaparkovat u Mlýna, jít vyráchat ohařiska do říčky a pak? Pak hurá do společnosti. Jirka s Irčou, kterým penzion patří a Ondřej ze sousedství, to je společnost, kde je člověku dobře. Tak dobře, že i když jsem si s sebou vzala pana Tabletů, že budu poctivě psát každý den, co jsme prožili.....tak nic, lautr vůbec nic. Na techniku zkrátka nedošlo. Ono taky navíc s tím výhledem, kdy vpravo koukáte na kopec s ovečkama a vlevo na říčku a les - piště něco :-).